

‘Ik kan niet voor een baas werken, dat is niks voor mij’

Als veertienjarige werd hij van school gestuurd en ging hij op de boerderij van zijn vader werken. Na een paar jaar met zijn handen te hebben gewerkt, wist Wilfred Hoogendoorn wat hij wilde worden: hovenier. Inmiddels heeft hij een goedlopend hoveniersbedrijf dat gespecialiseerd is in houtbewerking.

Auteur: Manon Botterblom

‘Ik moest een hoop leren, maar heb eigenlijk niks opgestoken,’ zo begint Hoogendoorn joviaal als hij zijn schooltijd beschrijft. Hij wist toen al zeker dat hij leren niks vindt. Wat hij wél wilde, was werken met zijn handen. In 1994 begon Hoogendoorn zijn eigen bedrijf en eigenlijk wist hij meteen dat het goed was. ‘Ik begon een beetje met het plaatsen van beschoeiing. Langzamerhand kwam daar steeds meer bij. Het was eigenlijk meteen een succes. Natuurlijk gaat er weleens iets mis, maar leergeld betaal je altijd.’

Passie voor hout

Volgens Hoogendoorn is hout het mooiste materiaal om mee te werken. Hij weet dat de hovenierssector voornamelijk groen is, maar toch vindt hij het jammer dat er niet meer hoveniers zijn die met hout werken. ‘Al is het aan de andere kant ook weer niet erg, want nu heb ik meer werk’, lacht hij. ‘Het is een mooie handel, maar je moet er wel feeling voor hebben. De meeste hoveniers zijn “echt hoveniers”, als je begrijpt wat ik bedoel. Die werken het liefste gewoon met groen.’

Wilfred Hoogendoorn in zijn voormalig tuincentrum

Pas op de plaats

Twaalf jaar geleden kwam er een nieuwe uitdaging op het pad van Hoogendoorn. Hij nam een groencentrum over en stampte dat helemaal opnieuw uit de grond. Het werd een bruisend tuincentrum met 25 werknemers, dat veel aandacht vroeg. Vaak werkte Hoogendoorn 's avonds door. Totdat hij, nu zeven jaar geleden, geveld werd door een herseninfarct. Dit was een belangrijke les voor de hovenier. 'Ik was zoveel aan het werk, dat ik mijn motor had opgeblazen. Door dat herseninfarct werd ik weer met twee benen op de grond gezet.' Uiteindelijk besloot Hoogendoorn het groencentrum op te geven. 'Ik weet het nog precies: 30 mei, nu twee jaar geleden, was mijn laatste

dag bij het groencentrum. En na 30 mei heb ik er geen moment meer aan gedacht.' Dat het een goede keuze was om te stoppen, is wel gebleken. Hij kan zijn tijd en passie nu weer helemaal inzetten voor datgene waarmee hij begonnen was: de hovenierssector. Als hij met de kennis van nu terugkijkt op zijn tijd in het groencentrum, ziet hij in hoe chaotisch het toen was. Hoe zou hij het nu aanpakken, wetende wat hij nu weet? 'Ik zou het absoluut niet opnieuw willen doen. Het zou mooi zijn om heel klein te blijven, maar dat is natuurlijk een onrealistische droom. Als groencentrum red je het bijna niet om klein te blijven, of je moet heel exclusief zijn. Je moet tegenwoordig met de grote jongens meedoen; anders kom je er niet.'

'Mijn vrouw wordt soms even aan de kant gezet'

Leven als zelfstandige

Op de vraag waarom Hoogendoorn ondernemer is geworden, heeft hij snel zijn antwoord klaar. 'Voor een baas werken is niks; dat zou ik heel lastig vinden. Ik werk nu dan wel tachtig uur in de week, maar dat is veel beter dan onder iemand te moeten werken. Dat zou ik niet kunnen.' Hoe gaat hij dan om met de druk die vanzelfsprekend bij dat dynamische zelfstandige leven komt kijken? Hoogendoorn vindt het zalig en heeft geen moeite met een beetje doorwerken. 'Begrijp me niet verkeerd, maar soms moet mijn vrouw even aan de kant gezet worden. Het omgaan met die druk moet wel een beetje in je zitten; die draag ik altijd met me mee.'

Hoogendoorn heeft vier medewerkers in dienst. Sinds kort merkt hij dat de werksfeer beter is geworden. Zo geeft hij zijn werknemers meer vrijheid. 'Laatst vroeg een van de mannen of hij om half acht mocht beginnen, zodat hij eerst nog samen met zijn dochters kon ontbijten. Dat mag natuurlijk! Ik merk dat door dit soort dingen de sfeer beter is en iedereen meer plezier in zijn werk heeft.' Hoogendoorn heeft over

het algemeen meer rust in zijn werk gevonden. Waar hij vroeger al het werk aannam dat op zijn pad kwam, is vol nu ook écht vol. 'De keus is weer bij de klanten. Wil je in de zomer lekker in je tuin kunnen zonnen, denk daar dan al een paar maanden van tevoren aan. Zo'n twintig jaar geleden was dat wel anders. Dan wilde de klant een nieuwe tuin en moest die na een maand klaar zijn. Dat doen we nu niet meer. Klanten gaan nu dus eerder nadenken over wat ze willen en wanneer.' Nu heeft Hoogendoorn ook langer de tijd voor zijn projecten. Zo verwerkt hij ongeveer twintig projecten per jaar. Soms loopt er een uit en werkt hij bijvoorbeeld zeven of acht maanden aan dat project.

Dromen voor later

Heeft Hoogendoorn de ambitie om zijn hoveniersbedrijf door te laten groeien? Met 789 projecten per jaar en vijf man sterk, vindt Hoogendoorn het wel goed. 'Ik zou absoluut niet door willen groeien', is zijn duidelijke antwoord. 'Ik ben geen kantoormeneer. Als we groter zouden worden, heb ik ook geen tijd meer om zelf bij mijn klanten te werken terwijl ik dat heel belangrijk vind. Dan ziet de klant een bekend gezicht en heeft hij meer vertrouwen in ons werk.' Ook is Hoogendoorn bang dat het weer dezelfde kant op zou gaan als met het groencentrum als hij zou doorgroeien. 'Het centrum groeide zo snel dat het op een gegeven moment fout ging. Nu ik minder werk, ben ik rustiger en gaat het veel beter.'

BE SOCIAL
Scan, lees & deel!